

Představte si, že máte oblíbený hrneček.

Nebo si to možná ani představovat nemusíte, třeba doma takový oblíbený kousek porcelánu máte. Může to být dárek od někoho vám milého, vzpomínka na někoho, kdo už odešel - ať již doslova nebo obrazně nebo prostě jen pěkná věc, kterou jste si sami koupili, a dělá vám každodenně malou radost při přípravě kávy nebo zalévání čaje.

A teď si představte, že ten oblíbený hrneček půjčíte známému. Moc se vám asi nechce, bojíte se, aby se vám hrnek nevrátil špinavý nebo třeba s uraženým ouškem. Na konec ho ale přece jen půjčíte, nejste přece lakomci a známý navíc tvrdí, že se o něj dobře postará, takových hrnků už si v životě půjčil...

A co myslíte? Ještě ten den (se) hrníček rozbije. Jenže to se nedozvíte od známého, kterému jste oblíbený kousek s důvěrou půjčili. Přijde vám to říct někdo jiný, někdo, kdo ani neví, jak se to mohlo stát a kde byste teď našli alespoň své střepy. Nakonec se ke střípkům dostanete. Ale hrneček z nich už neslepíte, kousky jsou příliš drobné. Jste smutní, oblíbený hrnek vám schází, pokaždé, když jdete do kuchyně, vzpomenete si na něj. Na pracovním stole vám jako upomínka po něm zůstalo několik koleček... Někdy máte velikou žízeň, ale napít se stejně nejdete, museli byste do ruky brát obyčejnou sklenici... Nejste jen smutní, ale taky naštvaní, váš známý, jehož vinou nemáte teď na kávu či čaj ani pomyslení, se neobjevil. Až časem cosi napíše, ale nepsal to on, ale někdo jiný za něj. Co píšou? Hrnku je škoda, ale nemyslete si, váš známý je z toho taky celý pryč, kdyby mohl a pomohlo by vám to, koupil by vám nový. Aha, místo omluvy tohle. Jenže vy nechcete žádný nový hrnek. Nejde přece o nádobu jako takovou. A vůbec, kde je ten váš známý? Neměl vám přijít alespoň vysvětlit, jak se mu povedlo váš hrníček rozbít? Jenže on nikde. Tak smutně uklidíte střípky do krabičky, přece byste je nevyhodili, a krabičku pečlivě uložíte. O hrnku se vám teď i zdá. Známý se časem ozve, chce přijít. Děkuju, nechci, teď už opravdu ne. Proč nepřišel dřív? A není to už jedno? Hrněk vám to stejně nevrátí.

I přes ztrátu hrnečku musíte dál pít, je to přece životně důležité. A když vás okolí vidí, že pijete, říkají vám, no vidíš, i voda je dobrá, vždyť člověk se bez teplých nápojů obejde... Toho hrnku je, pravda, škoda, ale doma máš ještě minimálně dva stejně tak hezké, ne-li hezčí. No a? Vy stejně chcete pořád ten starý rozbítý.

Časem si na váš hrnek nikdo, kromě vás, nevzpomene. A když začnete mluvit o tom, jak vám v kuchyni chybí, pomyslí si okolí, už zase mluví o tom hrnku, vždyť už je to dlouho co se rozbil. Jenže vám to tak dlouho nepřipadá. Rozhodně ne dost dlouho na to, abyste na něj denně nemysleli. A váš známý? Ten, který hrníček rozbil? Ten si klidně doma dělá čaj a ani při tom na váš hrníček nepomyslí. A kdyby se ho někdo zeptal, co s vaším hrnkem udělal, řekl by, že mu ten blbej hrnek vypadnul z ruky, když do něj někdo drknul. Musel být nějak mastnej, že se tak lehce vysmeknul. Navíc byl beztak naprasklej, se ví.

Jasně, určitě byl naprasklej a dyť to přece neudělal schválně, tak už se na chudáka nezlobte, hrnek je prostě fuč, říkají vám. A vy jen bezmocně zíráte, jak se z vás, komu bylo něco zničeno, stává viník. A jste viněni z toho, že kvůli hrnku hrozně naděláte a ten kdo ho rozbil je přece fajn člověk. Že si lehkomyšlně půjčuje, rozbíjí, nevrací, to nikoho nezajímá. Každý jen mele o svém vlastním porcelánu a jak je ten ovocnej čaj osvěžující a kafe odborně upražený. A vy si zajděte taky někdy na něco dobrého do kavárny, to sezení doma se sklenicí vody vám nesvědčí...

A teď si představte, že ten hrnek není hrnek, ale váš brácha... nebo syn, dcera nebo někdo jiný vám vzácný. A vy jste ho svěřili lehkomyšlnému řidiči.

A kdo to nepochopil, tak nic.